

Abdij van de nacht

Abdij

van de nacht

Ellis van Zijll

Abdij van de nacht

Deel I

Ellis van Zijll

I^e druk januari 2020

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jen Minkman

ISBN 978-94-93157-23-1

ISBN E-BOOK 978-94-93157-41-5

NUR 285/334

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Voor Joop en Dikkie

Hoofdstuk 1

66 zomers na de Messias' zegening.

De wind die door de nacht raasde, was net zo ijzig en jankend als de angstige gebeden van de dorpelingen. Het gejammer en wanhopig gefluister steeg op uit de gammele houten hutten, naar de volle maan, die de inktzwarte hemel domineerde. Het was weer zover... de nacht van de "Heilige trawant".

Op deze onheilspellende avond haastte Fastrad zich over het erf van zijn afgeleefde boerderijtje. Leunend op de houten stok die hem overeind hield, hobbelde hij naar het stalletje waar de vijf schapen zaten die hij nog over had. Vloekend barricadeerde hij de deur met houten balken, maar ergens wist hij dat het geen zin had.

Ze zouden beslist weer naar hem toe komen, naar zijn hoeve, en alles opeisen wat Fastrad en zijn vrouw bezaten. Elke maancyclus kaaptten ze zijn eigendommen weg. Zilver, vee, graan.

Fastrad vroeg zich huiverend af wat hen te wachten stond nu zij niets meer te bieden hadden.

Hij probeerde het uit zijn hoofd te schudden en verslagen gooide hij de laatste balk voor de staldeuren neer. De boerderij baadde in het felwitte maanlicht wat Fastrad nerveus maakte. Er klonk een stem over het erf.

'Fastrad! Kom toch naar binnen!' riep een vrouwenstem, die vervuld was van angst.

Een magere gestalte stond in de deuropening van het verval-
len huisje aan de overkant. Fastrads vrouw Alda. Naast haar
verscheen een kleine schaduw. Een kind klemde zich vast aan
Alda's rokken.

'Papa!' klonk de stem van de jongen.

Fastrad begaf zich met een steen in zijn maag het huis in.
Gehaast begon hij met het verschuiven van de servieskast.
Deze kreeg hij met veel moeite en een luid geschraap voor de
deurpost. Hierna keek hij naar zijn vrouw en zoontje, die op
het bed hadden plaatsgenomen, aan de andere kant van de
kamer. Ze had de jongen op schoot genomen en aaide sus-
send zijn lange, zwarte lokken. Dit was meer om haarzelf te
kalmeren dan het kind. Fastrad liet zich naast Alda neerval-
len op de bedrand en keek haar aan met een radeloze blik.
Twee helblauwe ogen beantwoordden zijn blik met even veel
wanhoop.

'Wat zullen ze dit keer eisen?' vroeg ze zich zachtjes af, zon-
der Fastrads blik los te laten. 'De vijf schapen die we over
hebben, zijn niet voldoende, Fastrad. Dat weet jij ook!'

Tranen welden op in de ogen van de vrouw en deden haar
irissen glanzen. Het verdriet van zijn vrouw deed Fastrads
hart pijnlijk ineenkrimpen en hij pakte haar hand. Zwijgend
keek hij toe hoe het traanvocht via haar ingevallen wangen
naar haar pezige nek gleeed. Hij wist dat ze gelijk had. De
laatste keer dat ze kwamen, hadden ze wel tien schapen toe-
geëigend samen met het laatste zilver wat ze nog hadden
verstopt. Nu, een cyclus later, hadden ze geen inkomsten en
niets te schenken. Fastrad wist dat dit hun veiligheid in ge-
vaar bracht, maar accepteren kon hij het niet. Ze zouden
toch niet echt...

Hoofdschuddend keek hij naar zijn uitgemergelde zoon die
op moeders benen balanceerde. De jongen leek zich niet van
het kwaad bewust; de levensbedreiging die op de loer lag.

‘Dago,’ sprak hij hem toe om zijn aandacht te vangen. Maar de jongen reageerde niet. Zijn grote, zwartbruine ogen staarden in het kaarslicht van een zwak brandende kandelaar op de tafel. Het enige licht wat er in de kleine ruimte was. Het duurde even, totdat Dago opkeek naar zijn vader. Een vastberaden trek sierde zijn magere gezicht toen hij zijn mond opende.

‘Het komt goed deze keer, vader,’ begon hij verzekerd. Fastrad keek zijn zoon niet begrijpend aan. ‘Hoe weet je dat, jongen?’

Dago aarzelde en keek enigszins beschaamd weg. ‘Ik heb... gebeden, vader,’ antwoordde hij zo zacht dat het bijna onhoorbaar was.

Snuivend pakte Fastrad zijn zoon bij zijn schouder en moeder hapte naar adem. Opkomende woede deed Fastrads bloed koken. Dago weigerde een van zijn ouders aan te kijken, zich bewust van zijn daad.

‘Dago!’ siste moeder en haar dunne vingers beefden. ‘Je weet dat dat gevaarlijk is! Ze kunnen je horen, Dago!’

‘Wat heb je ze gebeden, Dago?!’ bulderde Fastrads stem door de hut en hij dwong Dago hem aan te kijken.

Toen de zwartbruine ogen hem aankeken, zag Fastrad iets wat hem meer dan doodsangst aanjaagde. Plichtsbesef en acceptatie. Een realisatie sloeg de man in het gezicht. Dago, zijn enige zoon, had zichzelf aangedragen.

‘Dago!’ schreeuwde Fastrad des duivels en hij schudde de jongen door elkaar, maar Dago’s blik veranderde niet.

Hij keek weg en zweeg, wat Fastrad alleen maar bozer maakte.

‘Dago! Antwoord je vader!’ beval moeder en haar stem trilde van spanning.

De jongen bleef opnieuw stil, zijn ouders wisten genoeg.

'Dago, ik...' begon Fastrad tierend, maar zijn gebulder werd onderbroken door een trommelend geluid in de verte. Het gedender van paardenhoeven die tegen de uitgedroogde bodem sloegen. Gevolgd door een akelig gejangk dat de hartslag van Fastrad deed haperen. Ze kwamen!

Dago sprong van zijn moeders schoot en wilde zich naar de deur begeven, maar Fastrad greep hem bij zijn pols.

'Nee, Dago! Je gaat niet!' snauwde hij.

Koud angstzweet parelde in zijn grauwe baard en van frustratie en onmacht kreeg hij bijna geen adem meer. Een stemmetje in zijn hoofd vertelde hem dat het te laat was. Een giftige waarheid die Fastrad zou vernietigen als hij het zou beseffen.

'Dago!' gilde Alda, maar haar stem werd overstemd door het getrappel en gehinnik wat nu zo dichtbij was dat het de hut deed schudden op zijn grondvesten.

Dago probeerde zich los te trekken uit zijn vaders greep, maar het jongetje was hier niet sterk genoeg voor.

'Papa... ik doe dit voor jullie!' piepte Dago, in zijn stem doorklonk twijfel en angst.

'Stop met die nonsens en verschuil je, mijn zoon!' beval Fastrad.

Zijn bonkend hart en het bloed dat door zijn oren suisde, overstemden de luidruchtige karavaan die het erf op reed. Fastrad trok zijn zoon mee aan zijn kleine arm en bukte met hem bij het bed.

'Verstop je hier, snel!' siste hij en Alda wuifde naar de nauwe ruimte onder het bed.

Dago maakte echter geen aanstalten om dekking te zoeken onder het houten bed. Als een lappenpop hing hij aan de arm die zijn vader bijna fijnkneep van angst en frustratie. Zonder zijn vader aan te kijken, sprak Dago: 'Laat ze mij

meenemen, dan zijn jullie veilig. Dat is wat ik wil, daarom heb ik gebeden.'

Fastrad en Alda waren sprakeloos door de opoffering van hun zoon. Het was niet gebruikelijk voor een jongen van zeven jaren oud om zich zo te bekommeren om zijn families veiligheid. Fastrad snuifde en wilde ertegenin gaan, maar net toen hij zijn mond opende klonk er een luide knal bij de deur. Iemand probeerde deze te openen en merkte dat dit niet ging. De grote servieskast blokkeerde de entree.

Gillend stortte zijn vrouw zich in Fastrads armen en trok Dago beschermend tussen hen in. Nog een luide knal en dit keer gevolgd door meer kracht. De servieskast trilde en het aardewerk tikte tegen elkaar aan. Een zwaar geïrriteerd gegrom volgde en moeder drukte Dago nog steviger tussen haar en Fastrad, die hen wanhopig omarmde.

De jongen sribbelde niet meer tegen, maar toonde ook geen sporen van angst. Hij liet zich door zijn ouders insluiten, terwijl zijn donkere ogen naar de servieskast staarden. Weer een knal, nu oorverdovend. Met een hoop gerinkel en gedonder klapte de servieskast om en scherven aardewerk vlogen als messen door de kamer. Fastrad krulde zich om zijn vrouw en kind heen om hen te beschermen tegen de vliegende stukken servies. Huiverend aanschouwden ze de houten deur die was gespleten onder de eerdere pogingen tot inbreken. Ovale ogen, schijnend als ontstoken fakkels, loerden door het ontstane gat en er klonk waarschuwend gegrom. Diep als het gerol van de donder. Een gigantisch roofdier zette zijn klauwen in het hout van de deur en versplinterde deze zonder enige moeite. Alda gilte en zette haar nagels in Fastrads armen. Fastrad probeerde achteruit te bewegen toen een gedaante de hut binnentrad, maar zijn benen raakten de bedrand en hij wist dat ze geen kant op konden. Ze zaten als ratten in de val. Het wezen dat op hen afstapte, liep op zijn

achterpoten en was gehuld in een pij. Een grote kap verhulde zijn kop, maar de monsterlijke ogen waren duidelijk zichtbaar. Ze bestudeerden Fastrad even, maar toen ze Dago vonden, bleef de blik op hem rusten. Als een wolf die zijn prooi gekozen had. Nagels krasten over de houten vloer toen het beest naderde. Met een raspende stem sprak hij tot het doodsbanige gezin: 'Jong mens, je gebeden zijn verhoord. Vader Lupus Ira zal deze vervullen.'

Dago knikte in stilte en wilde zich tussen zijn ouders vandaan wurmen, maar Fastrad hield hem te stevig vast.

'Je blijft van mijn zoon af, beest!' snauwde Fastrad.

Zijn stem beefde waardoor zijn waarschuwing allesbehalve overtuigend overkwam.

'Neem mijn laatste vijf schapen en laat ons met rust! Jullie hebben ons alles al ontnomen. Meer heb ik niet voor jullie!' raasde hij verder, terwijl hij Alda en Dago op de bedrand neerzette.

Hij draaide met zijn rug naar hen toe en spreidde zijn pezige armen als een mislukte poging om hen te beschermen.

Het verhulde wezen keek geërgerd naar Fastrad, maar besloot geen woorden aan hem vuil te maken. Alsof hij een leek was die zijn aandacht niet waardig was. Spreken deed hij enkel tot de jonge Dago.

'Je kunt nu meegaan, dan zal ik deze twee zondaren ongeschonden laten voor de rest van hun miezige levens. Zoals je wenste, mensenkind.'

Het monster wenkte, waarbij zijn klauwen gevaarlijk glansden in het maanlicht dat door de vernielde deurpost naar binnen scheen.

Gehoorzaam stond Dago op, waarbij een beverige zucht uit zijn mond ontsnapte. Hij glipte langs zijn vader heen en liep gewillig naar het beest dat hem met open armen stond op te wachten.

‘Dago! Doe dit niet!’ krijste zijn moeder, die haar hand wanhopig naar hem uitstreekte.

Dago keek echter niet om. Toen het monster een klauw op zijn schouder legde, sprak hij hen nog een laatste keer toe: ‘Ik kon het niet meer aanzien, jullie angst en het gevaar elke cyclus weer. Nu zijn jullie voor altijd veilig als de Heilige Trawant schijnt. Vaarwel papa, vaarwel mama.’

Woorden die te wijs waren voor een jongen van zeven zomers oud. Het beest in geestelijke kledij begeleidde Dago naar de deur.

Ze namen hem mee!

Fastrad maakte een snelle beweging naar voren. Zijn gebalde vuist suisde door de lucht op de kop van het wezen af. Strijdlust bruiste in zijn verhitte bloed en de adrenaline gaf hem een kracht als nooit tevoren. Het beest hoorde hem en draaide zich om, maar was te laat om Fastrads beuk te ontwijken. De vuist trof hem tegen de zijkant van zijn hoofd. Echter merkte het beest hier amper iets van. Hij verschoof of wankelde geen centimeter achteruit. Een gigantische klauw sloot zich om Fastrads pols en de vlijmscherpe nagels sneden hierbij in zijn barstige huid.

Fastrad gaf een brul toen het monster zijn arm wegdraaide in een onmenselijke positie en voor hij het wist, werd hij van de grond gehesen en door de kamer gesmeten met een kracht sterker dan vijf mannen tezamen.

Een helse pijn schoot door Fastrads schedel toen hij de muur raakte. Hij gleed als een bewegingloze pop op de houten vloer. In de verte hoorde hij Alda gillen en het werd wazig voor zijn ogen. Een vermoedheid, vervuld van pijn, viel als een dikke, zware deken over hem heen en het laatste wat hij zag was Dago die werd meegenomen door het beest. Zijn zoon voor altijd verloren. Het licht in zijn ogen doofde.

Hoofdstuk 2

76 zomers na de Messias' zegening.

In de gebedsruimte heerste een doodse stilte. Het zwakke licht, wat door de glas-in-loodramen naar binnenviel, weerkaatste op de neerdwarrelende stofdeeltjes. Het gewelfde plafond wat ooit prachtig beschilderd was met heiligen van het ketter geloof, was nu besmeurd met bloed en aarde. De zure geur van verrotting bleef hangen als een mistdeken boven de koude keien vloer. Voor in de langwerpige zaal bevond zich een gedaante. Zijn pezige benen lagen onder hem gevouwen en zijn uitgemergelde gezicht raakte de vloer terwijl hij geknield leek te bidden. Een veel te grote versleten monnikspij verhulde de rest van zijn lichaam, een pij die hij eigenlijk niet waardig was volgens de regels van het "Ware Geloof" of wel het "Lupus Religio".

Zijn vingers trilden op de ruwe stenen en zijn adem liet een waas achter op het gesteente. De jongeman die zijn uiterste best deed om zich op de gebeden te concentreren, zuchtte toen het hem uiteindelijk niet lukte. Bevangen door zijn verleden zat hij daar op de vloer, als een zielig hoopje.

Dago hoopte dat geen van de andere Lupus hem zou zien, dan zouden ze vast weten dat zijn geloof niet echt was... dan deden ze hem vast iets aan! Schichtig schoot Dago overeind toen hij geschuifel hoorde. Trage voetstappen leken dichterbij te komen. Dago kende ze maar al te goed en een opgeluchte glimlach verscheen op zijn gezicht. Zijn donkerbruine ogen, die bijna zwart waren van kleur, begonnen te glanzen.

‘Broeder Vesperum,’ sprak de jongen verheugd, zonder om te kijken. Dago kon zijn stem al bijna horen spreken. “Mijn jongen, klein gebroed. Je verleden moet je loslaten, maar op je eigen tempo. De Wolvengod zal je hier niet om veroordelen, zoals de anderen dat beweren. In je hart weet je dat!”

Bij het denken aan deze woorden voelde Dago zich warm worden vanbinnen. Broeder Vesperum was zijn dierbaarste en enige vriend in Sanctum Ira. Tot Dago’s teleurstelling bleek het niet de oude Vesperum die naderde. Er klonk een grommend gegriinnik vanachter zijn magere rug. Nu draaide Dago zich om en twee bloeddoorlopen ogen ontmoetten de zijne. Een andere jongeling van zijn Armentum had hem genaderd. Licht spottend keek hij op Dago neer. De jongen was veel groter dan hij en ook beestachtiger, zoals het geloof het graag zag.

‘Nee, jongetje. Ik moet je teleurstellen, die oude reu is hier niet,’ gniffelde de jongen.

Dago staarde jaloers naar zijn kaak die vergroeid was met roodbruin baardhaar.

‘Igmarr,’ begroette Dago hem koeltjes.

Hij kon het fatsoen niet opbrengen om op te staan voor een van de jongens die hem regelmatig pestte. Braaf legde hij zijn handen in zijn schoot en keek Igmarr afwachtend aan, wat de ruige jongeman zwaar irriteerde.

‘Moet je jou nou zien zitten! Zo’n iel mannetje! Ik kan het niet geloven, maar ze hebben me gestuurd om je op de hoogte te brengen,’ zei hij hoofdschuddend en hij leek de boodschap waarmee hij naar Dago kwam met tegenzin te moeten zeggen. ‘Vanavond is het Trawant nacht en ze nemen een paar van ons Armentum mee, ze willen jou ook mee, Lupus Dei mag weten waarom.’

Als een bominslag kwamen Igmars woorden bij Dago binnen en hij gaapte de uit de kluiten gewassen jongen aan alsof hij een andere taal sprak.

Hij? Mee op de Trawant nacht? Met de Heilige jacht mee! Dago's ademhaling stokte in zijn keel toen Igmars vervolgde.

'Ze gaan niet naar de dorpen deze keer. Ze zullen verder rijden, naar een van de ketter tempels! We kunnen een pij verdienen... snap je dat!' ratelde Igmars, die het zelf amper kon geloven dat hij ook mee mocht op zo'n belangrijke tocht.

'Maar daar ben ik nog niet klaar voor!' riep Dago uit en hij kwam struikelend overeind.

Zijn piepende jongensstem weerkaatste tegen de hoge gewelven en deed zijn uitroep galmen.

'Nee, dat jij niet klaar bent, weet het hele Sanctum,' beet Igmars hem toe. 'Toch moet je mee.'

Wanhopig keek Dago de net zo verbaasde Igmars aan en wist dat hij gelijk had. Dago had geen keuze. De Lupus van de hogere rangen besloten wat en wanneer er zou gebeuren met de jonge Armentum, waar Dago en Igmars deel van uitmaakten.

'Ik zou al je moed maar bij elkaar schrapen, ventje. Dat zal je nodig hebben. Als de maan verschijnt, rijden we uit.' Igmars keek Dago doordringend aan met zijn hazelnootkleurige ogen. 'Wees voorbereid!'

Even leken Igmars zorgen om de kleine jongen oprecht, maar hierna barstte hij in een spottend gelach uit. Wuivend met zijn handen en hikkend van het lachen, verliet hij de gebedsruimte. De verwarde, doodsbanige Dago bleef alleen achter, staarde hem na en liet zich op zijn knieën zakken toen de zware houten deur met een luide knal in het slot viel.

Ongelovig schudde hij zijn hoofd. Mee op de Heilige jacht... voor velen van de jonge Lupus was het een droom. Op de

rug van een wilde ros, geleid door het felle licht van de volle maan en het gebrul en gejank van de broeders. Eens in de zoveel manen trokken Vader Ira en de broeders naar een ketter gebedshuis of klooster om de ketter monniken de strot uit te rukken.

Voor de jongsten was het dan de bedoeling een monnik met blote handen van het leven te beroven en hierna zijn bebloede pij te dragen als een jachttrofee. Als de troep dan eenmaal was teruggekeerd naar het Sanctum kregen zij die erin geslaagd waren een pij te bemachtigen een ceremonie waarbij de Lupus zijn menselijke jongensnaam kwijtraakte. Dago zou vanaf die dag dan geen Dago meer zijn en Igmarr geen Igmarr.

Bevend ademde Dago in en uit. Zijn handen trilden in zijn kleine schoot. Momenten als deze veroorzaakten een verschrikkelijk spijtgevoel dat aan hem knaagde als hongerige ratten. Had hij zich maar nooit aangeboden... had hij maar...

Ergens wist hij dat het de enige oplossing was geweest. Zuchtend krabbelde hij overeind toen het gezang van de broeders klonk. Het nagebootste gejank van wolven galmde door de kille, lege gangen van de abdij. Dago jaagde het nerveus achterna, tot hij de refter bereikte waar het diner werd aangekondigd door het gejoel.